

Kereskedők a szegedi cukorutalvány-rendszeréről.

(Saját tudósítónktól.) Megírta már a *Délmagyarország*, hogy dr. Somogyi Szilveszter polgármester az összes elsőrendű élelmi cikkeknel utalványrendszert akar életbe léptetni. Tekintettel azokra a bonyodalmakra, amelyek jelenleg egy fél kiló cukor beszerzése körül is előállanak, mindekelőtt a cukorutalvány-rendszer életbe léptetését határozta el a polgármester. Az eddigi tervek szerint november tizenötödiktől kezdve már csak utalványra lehet cukrot vásárolni. A cukorutalványozás adminisztratív rendszere azonos a lisztutalványéval. Minden családfő kap egy füzetet, amelyen a családtagok száma fel lesz tüntetve. Ezekkel a füzetekkel azonban még nem lehet cukrot vásárolni, ehhez külön utalvány kell, amelyet a kerület rendőrlaktanyákban állítanak ki.

Az arányos elosztást a következőképpen tervezi a polgármester: Ha a nagykereskedő részére százötven mázsa cukor érkezik, ebből 30 százalékot megtarthat a saját vevői számára, a többit köteles átadni a hatósági közlelmezési üzemnek, ahol a cukrot az árusításra jelentkező kereskedők között osztják szét, hogy minden kerületnek arányosan jusson belőle. Minden családtag részére a füzet és utalvány alapján fél kiló cukrot lehet vásárolni.

A *Délmagyarország* munkatársa kérdést intézett néhány nagykereskedőhöz az iránt, mi a véleményük a cukorutalvány-rendszerre vonatkozólag. A *Danner Péter* és *Fia cég* főnöke, *Danner János* így nyilatkozott:

— Nem tudom még biztosan, hogy fog beválni a cukorutalvány-rendszer, de az az egy máris bizonyos, hogy a harminc százalék kevés lesz a vevőinknek. A polgármester urnak is említettem ezt és megmonltam, hogy legalább is 50 százalék az a mennyiség, amire szükségünk van. Én például kórházaknak, az árvaházaknak, internátusnak szállítok cukrot, ez 30 százalékból aligha fogja futni. Egyébként nem lehet rossz a cukorutalvány behozatala, hiszen a lisztfüzetek is javítottak az eddigi állapoton. A cukornál is úgy lesz, hogy mindenkinek meg lesz a maga kereskedője, ahol a cukrot beszerzi, mint ahogy az a lisztnél van. Legalább nem leszünk megrohanásoknak kitéve, mint eddig.

A *Tóth Péter-cég* üzletvezetőjének az a véleménye, hogy a jelenlegi állapotok a cukorárusítás és beszerzés terén annyira rossz, hogy bármilyen újítás csak javíthat a viszonyokon. Bizonyos, hogy eleinte döcögni fog a rendszer, de később majd csak megy.

A *Hoffmann János-cég* ugyanazt a felvilágosítást adta, mint a *Danner-cég* főnöke.

Ezek szerint a kereskedők is azt a javulást várják az új rendszertől, amit mi: a cukorutalvány behozatalával legalább annyit el fog érni a hatóság, hogy az üzletek előtt megszűnnek az immár mindenapossá vált botrányok, csődületek és kínos jelenségek. Ha kevés lesz a Szegedre érkező cukor, akkor mindenki arányosan, egyformán kevesebbet fog kapni, de fél napokat várakozni, kék foltokat szerezni azért, hogy a

végén mégse lehessen cukrot kapni, igazán nem fog előfordulni. Ez is valami.

Amire még emlékszem.

Egy támadás története a Kárpátokban.

Orosz harctér, okt. 16.

Támadásra indultunk. Hárman voltunk: egy öreg, egy fiatal és én... Félünk mind a hárman. Az ágyuzástól szinte elvesztettük a fejünket, de mentünk előre a félelemmel, a rettegéssel... Többen voltunk, mint hárman, de mi csak egymást láttuk.

Srapnellek robbantak, hatalmas gránátok gorombán hasították a levegőt, majd a mikor ekszpodáltak, — a tüdővész ember köhögéséhez hasonló hanggal robbantak szíjjel, behintve apró acélszilánkokkal, kődarabokkal a látóhatárt.

Az orosz kis fegyverek megszámlálhatatlan mennyiségben szórták felénk az apró robbanó golyókat. Fűlsiketítő, egetföldet rázó pokoli lármában megkezdődött a harc és mi hárman mentünk előre.

Nem gondoltunk semmire, az életre, a halálra, a sebesülésre, csak mentünk vakon, gondolkodás nélkül, mint akiknek az a mesterségük, hogy menjenek — előre. Nem néztünk semerre sem, csak azt gondoltuk, azt éreztük, hogy a cél: oda érni az orosz drótakadályhoz.

Gránátok csapkodtak. A levegő tele volt zümmögő acélbogarakkal, puskaporfüsttel, félelemmel. Megyünk, de már csak ketten vagyunk... Bajtársunk megsebesült. Jajgat, könyörög, hogy kötözzem be. Nézem. Félek a vértől, de megsajnálom. Srapnell robban előttem. Lefekszem a földre, hason odacsuszom hozzá, előkeresem kötszeremet és törött lábát becsavarom. Nem jó... Megigazítom, aztán ott hagyom...

Lépésben tovább megyek. Utólérem az öreget.

— Bekötözted?

— Igen.

— Sulyos?

— Sulyos, de nem halálos.

Aztán tovább megyünk, az öreg elől, én utána. Megszámlálhatatlan gránátok, srapnellek, robbannak fel előttünk, mögöttünk, jobbra-balra.

Nem tudom mi történt. A szemem tele porral. A lélegzetem nehéz. Keresem az öreget, ő is ott van mellettem, fekszik a földön. A keze égnek mered. A szeme nyitva van, fényes. Nézem őt, ő néz engem.

— Megsebesült? — kérdelem.

Nem felel. Odacsuszok mellé, meredten vigyorog a szemembe. Keresem, van-e még nálam kötszer. *De ennek már nem kell kötszer.* A keze hideg, a szeme üveges, az ajkai kék. Meghalt... Nevet, mosolyog. Mintha csufolna engem, mintha nevetné az én szenvedésteljes életemet. Azt hiszem, hogy azt mondja:

— Látod! Mennyire féltünk tőle és mégis itt van. Én már nem félek tőle, de neked még tul kell esned rajta.

És mosolygott fájó örömmel, mert ő letette a válláról a fegyvert, a nélkülözést, a fájdalmat.

Egymás mellett feküdtünk: Ő — boldog, érzék nélküli halott — és én — boldogtalan élő...

És mégis, lám-lám, mennyire ragaszkodunk a szenvedésteljes életünkhöz...

Reisinger József.

HIREK

0000

Ketten vannak, de egy beszél.

Ha az egyszeri költő azt írhatta: Szeretnem kell, kell szeretnem, akkor én bátran mondhatom: nevetnem kell, kell nevetnem. Mert nevetni való, hogy te, kis jázmin bokrom, egy vagyont dobsz ki mértékvevési műveletekre. Ideje volna már, ha mértéket tartanál a pénzpoesékolási törekvéseidben. Hát hogy is van csak drága mákvirágom? A cipész 10 koronát számított fel a mértékvételért, a ruhakészítő 50 koronát, a keztyűs 3 koronát, a fűzőkészítő 40 koronát. Hogy az utóbbi miért számított 40 koronát, azt is tudom, ragyogó csillagom, galambom. Mérnök-mérő szalagot kellett beszereznie, mert rendszer centiméterrel nem tudta megmérni, hogy mennyi vagy sluszban. Nem mondanád meg álmaimnak álma, hogy ha a mértékvételek ennyibe kerülnek, miibe kerülhetnek a különböző rendeléseid? Ne kerüljess vágyteli ajakkal, mint macska a forró kását. Menj a dolgozó után, méresd csak magadat és ha egyszer könnyűnek találtatsz, teljesítsd, amit ilyenkor teljesíteni szokás vagy illik. Még hogy te mindig teljesíted a kötelességeidet. Mit értesz te kötelességteljesítés alatt? Hogy hü vagy hitvesi érzelmeidben? Hát próbálj hűlen lenni. Szabad, megengedem. Ha találasz valakire, aki rajtad tudja felejtetni a tekintetét, akkor minden kívánságodat teljesítem. Te azonban csak egy kívánságomat teljesítsed, kérlek. Mondj le arról a legujabb mániádról, hogy bohém-estélyeket rendezz. Mit akarsz te a bohémektől? Ha fáj rá a fogad, megrendelem a Puccini partitúráját. Nem kell? Az se baj. Neked a három a kis lány kell. Négy is lehetne, ha anya tudtál volna lenni. De te mindenre inkább gondoltál, mint arra, hogy teljesítsd a haza iránt való szent kötelességedet. Miért vagy olyan romantikus hangulatban? Mit sóhajtozol? A Schubert muzsikája ülepedett rá a hangulatodra? Várj egy kicsit, mókusom, majd intézkedem, hogy a hangulatodnak megfelelően lila fény árasztja el becses személyedet. Tudom, hogyne tudnám, hogy lila szín jól áll az arcodhoz, amely a sok festéktől már teljesen lila. Hogy is szól az ismert nóta? Lila, lila, lila... A folytatását remélem, tudod? Ugy, ugy, szentem, vonulj vissza az apartmánodba és filoméla hangoddal énekeld a Schubert-dalokat s vágd ki a kétvonásos k-át. Vágd ki, vágd ki, ne sajnáld, de míg te kivágod, én úgy bevágom az ajtót, hogy nem fogod hallani a saját hangodat. Ez esetben is te leszel a nyertes, mert nem kell restelkedned amiatt, hogy oly hamis a hangod, mint egy párisi kokott...

— Időjárás. Tulnyomóan száraz idő várható, lényegtelen hőváltozással.

SÜRGÖNYPROGNOZS: Hűvös, elvétve kevés csapadék.